

အကြည့်တော် အိဂျူး

အကြည်တော်

ဘီလူး

နာမည်ရင်းက လှဦးရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို မြင်သာရွာနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်ရွာအားလုံးက ဘီလူးလို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ ဘီလူးဆိုလို့ လည်း လန့်မသွားနဲ့ ဦး၊ ဒီဘီလူးက တခြားဘီလူးတွေလို မဟုတ်ဘူး၊ ရယ်စရာကြီးရယ်။ ဘီလူးခမျာလည်း တခြားနေရာတွေ ဇာတ်တော်တွေမှာ တော့ လူသားစားတဲ့ ကြောက်စရာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြင်သာက လှဦးနဲ့ တွေ့မှ ပဲ ဘယ်လောက်ထိ ဘီလူးဇာတ်ပျက်သွားလဲဆို ဘီလူးကို မြင်သာရွာက လူတွေမပြောနဲ့၊ ကလေးတွေတောင် မကြောက်ဘူး။

မိဘတွေက ကလေးတွေကို ခြောက်ရင်တောင် ကြောင်ကြီးကိုက်လိမ့်မယ်၊ အရူးဖမ်းသွားမယ် စသည် ဖြင့် ခြောက်ရင် ကလေးတွေက ကြောက်သေးတယ်။ ဘီလူးစားလိမ့်မယ်ဆို ရယ်စရာပျက်လုံးတစ်ခု ကြားရသလို ခွက်ထိုးခွက်လန် ထရယ်ကြရော။ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ ဘီလူးဆိုတာ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ အကောင်တစ်ကောင် ထင်နေပုံရတယ်။

ထင်လည်း ထင်စရာပဲလေ။ သူတို့ တွေ့ဖူးတဲ့ ဘီလူးက တကယ့်ကြောင်တောင်တောင် ဘီလူးရယ်။ နောက်ပြီး လှဦးဆိုတဲ့ လူ၊ ဘီလူးကို ကင်ပွန်းတပ်ခံရတာကလည်း တကယ်ကြောင်တောင်တောင် ရယ်။ အဖြစ်က ဒီလို....

လူတွေမှာ ဘယ်သူမဆို စိတ်စွဲရာ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်ရာဆိုတာ ရှိကြမှာပဲ။ တချို့ကလည်း သူတော်ကောင်းဖြစ်ချင်တယ်...။ တချို့ကလည်း နာမည်သတင်း ကျော်ဇောချင်တယ်။ တချို့ကလည်း သူဌေးလိုဖြစ်ချင်တယ် စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီထဲကမှ လှဦးဆိုတဲ့ လူက ထူးထူးခြားခြား လူမိုက်ဖြစ်ချင်နေတဲ့ လူပေါ့။ သူ့ကိုယ်သူလည်း လူမိုက်လို့ အခေါ်ခံရအောင် အမျိုး

မျိုးနေပြတယ်။ ဥပမာ - မိုးလင်းမိုးချုပ် အရက်မူးနေအောင် သောက်
တာမျိုး၊ တစ်ရွာလုံးနဲ့ မတည့်အောင် နေတာမျိုး၊ ရွာသူကြီးကိုတွေ့ရင် မ
ထိတရီ စတာမျိုး စသည် ဖြင့်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုဆို ဘယ်သူကမှ
မကြောက်ကြဘူး၊ ဘယ်ကြောက်မှာ လဲ၊ လှဦးဆိုတဲ့ လူက လူဖလံရယ်၊
ဒီကြားထဲ အရက်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး မူးအောင်သောက်ထားတယ် ဆို
တော့၊ ကလေးလေးတစ်ယောက် တွန်းလှဲလိုက်ရင်တောင် လဲသွားမယ့်
ပုံမျိုး။ နောက်ပြီး ရွာထဲက ဘယ်သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ရန်ဖြစ် ကွဲပြန်ပြီဆို
သွားမကြည့်နဲ့ လှဦးပဲ၊ ခံရပြန်ပြီ သွားမကြည့်နဲ့ လှဦးပဲ။ ဘယ်သူနဲ့ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ထိပြီဆို သူပဲ။ ဒါ့ကြောင့် ကံဇာတာက မျက်နှာသာမပေးတော့
သူ့ခမျာ အင်မတန် အဖြစ်ရလွယ်တဲ့ လူမိုက်ကို မဖြစ်ရရှာဘူး။ ဒါပေမဲ့
သူ့စိတ်ထဲမှာ တော့ တစ်နေ့ မြင်သာရွာနဲ့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ လူတွေရဲ့ ပါး
စပ်ရာဇဝင်ထဲ သူရဲကောင်းလူမိုက်ကြီး၊ လူမိုက်ကြီးလှဦးဆိုတာ ရှိခဲ့ဖူး
တယ်ဆိုတာမျိုး အပြောခံချင်တယ်။ ဒါ့ကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်အောင်လည်း
တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြီး ကြံနေရှာတာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့တော့ သူ့ရဲ့ လိုအင်ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးနိုင်တဲ့ လူတ
စ်ယောက် ရွာကို ရောက်လာတယ်ဆိုပါတော့...

နာမည်က ငဝိန်တဲ့ ။

နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ငဝိန်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း
ဝိန်သမှ အရိုးပေါ်အရေတင်။ ဒီကြားထဲ လက်မှာ ကလည်း ဝဲစိုတွေပေါ
က်နေသေး။ လူကလည်း စုတ်ပြတ်နေတာပဲ။ မစုတ်ခံနိုင်ရိုးလား၊ လုပ်
တဲ့ အလုပ်ကလည်း သူခိုး၊ သူခိုးကမှ အဆင့်မြင့်သူခိုး မဟုတ်ဘူး ။ ထ
ဘီစုတ်ရ ထဘီစုတ်ခိုး၊ ဒန်အိုးပေါက်ရ ဒန်အိုးပေါက်ခိုး၊ ကလေးကချေ
သူခိုး။ အခုတောင် ရွာထိပ်က မုဆိုးမဒေါ်အုံးအိမ်မှာ

ထဘီစုတ်တက်ခိုးပြီး မိသွားလို့ ထောင်သုံးလကျပြီး ပြန်ထွက်လာတာ။

ဒီလိုနဲ့ ရွာကလှဦးဆိုတဲ့ ကလေးကချေနဲ့ သူတော်ချင်းချင်း သတင်း လွေ့လွေ့ တွေ့ကြတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ တွေ့ကြပုံကလည်း ကဗျာဆန် တယ်။ ကလေးကချေအချင်းချင်း တွေ့တာတောင် တစ်ယောက်အကျိုး တစ်ယောက်မျှော်ကိုးပြီး ပေါင်းသင်းကြတာ။ ငပိန်မျှော်ကိုးတာက သူ စားဖို့ သောက်ဖို့ မပူပင်ရအောင်နဲ့ ၊ လှဦးဆီက အရက်ကပ်သောက်ဖို့ ၊ ဒါက အဓိက။ တခြားအကြောင်းတွေက ရှိသေးတယ်။ လှဦးအိမ်မှာ က ပ်နေတုန်း တခြားဘယ်အိမ်ကို တက်ခိုးရင် လွယ်ကူမယ်ဆိုတာ စနည်း နာဖို့ ။ လှဦးကတော့ ငပိန်ဆီက မျှော်ကိုးတာက တစ်ခုတည်းရယ်။ အဲဒါက သူ့ကို လူမိုက်လို့ အသိမှတ်ပြုခံရမယ့် လူမိုက်တို့ ဝိသေသ ဆေး မှ ငကြောင်ထိုးဖို့ ။ ငပိန်ဆိုတဲ့ ကောင်က ဒီတစ်ခေါက် ထောင်ထဲမှာ ဆေးမှ ငကြောင်ထိုးနည်းကို ထောင်ကျကြီးတစ်ယောက်ဆီက သင်လာ တယ်ဆိုပဲ။ ဒါကြောင့် လှဦးက ငပိန်ဆိုတဲ့ သူခိုးကို အနီးကပ်ပေါင်းပြီး သူ့ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ လူများ လန့်ဖျားသွားလောက်တဲ့ အရုပ် တင်ချင်နေ တာ။ နောက်ပြီး အရုပ်တောင် တော်ရုံတန်ရုံအရုပ်မျိုး မထိုးချင်ဘူး။

သူထိုးချင်တဲ့ အရုပ်က ကြမ်းပေ၊ ရမ်းပေ၊ ပြီးပေဆိုတဲ့ အရုပ်၊ သိတယ်မဟုတ်လား။

လှဦး အာဠာဝကထိုးပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို တစ်ရွာလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန် အောင် ကြားရတယ်။ နောက်ပြီး တစ်ခါမှ ကောင်းတာမလုပ်ခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်က ဆေးစွမ်းအောင် သက်သက်လွတ် (၇) ရက်စားပြီး အုန်းပွဲ ၄ က်ပျောပွဲနဲ့ နတ်တင်ပြီး၊ ဆေးတစ်ချက်ပေါက်လိုက်တိုင်း ဥုံတစ်ခါအော်လို့ (၇) ရက် (၇) လီ အပတ်တကုတ်ကြီး စားနေကြတယ်ဆိုတော့ လူတိုင်းအတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်နေတာပေါ့။

နောက်ပြီး စိုးရိမ်စရာသတင်းတစ်ခု ထပ်ပေါ်လာပြန်တယ်။ လှဦးထိုးပြီးရင် ဘယ်သူ့ကိုအရင်ဆုံး ရန်ရှာမယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ။ အရင်က သူ့ကို နိုင်ခဲ့သမျှ အာဠာဝက ထိုးပြီးရင်၊ အာဠာဝကအားကိုးနဲ့ ဘယ်သူ့ ကို ပြန်ချမလဲဆိုတာပဲ။ တချို့ကလည်း သူကြီးကို လှဦးက ကြည့်မရတဲ့ အတွက် သူကြီးကို အရင်ဆုံး ရန်ရှာမယ်ပေါ့။ တချို့ကလည်း ဟိုဘက်ရွာက လူမိုက်အုံးမောင်၊ သူ့ကို အမြဲတမ်း အနိုင်ကျင့်ခဲ့လို့ အုံး မောင်ကို ထင်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော တစ်ရွာလုံးက ချောက် ချားနေကြတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ လှဦးကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့ တာ တစ်ရွာလုံး၊ ကလေးကအစ ခွေးအဆုံး ပါခဲ့ကြတာကိုး။

ဒီလိုနဲ့ ခြောက်ရက်မြောက်လာတယ်ဆိုပါတော့။ လှဦးရဲ့ တဲအိမ်စု တ်ကလေးမှာ သော 'ဥုံ' ခံသံတွေ နေ့ညမပျက် ကြားနေရတုန်း၊ ဒါကို ရွာထဲက သတ္တိလည်း နည်းနည်းကောင်း၊ အတင်းလည်း ပြောချင်တဲ့ မ တင်အေးက သူ့သားအငယ်ကောင် 'ငတေ' ကို အရဲစွန့် သွားချောင်းခိုင်းပြီး ပါးစပ်သတင်းတစ်ပုဒ် စတင်လွှင့်ထုတ်လာတယ်။

လှဦးရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ စုတ်ချက်တွေနဲ့ အတူ သွေးခြင်းခြင်းနီနေသတဲ့ ။ နောက်ပြီး လှဦး အံ့ကိုကြိတ်ပြီး စုတ်ထိုးဆရာ မောင်ပိန်ကို ကြည့်နေ ပုံများ ဘီလူးတစ်ကောင် ဝင်စီးနေသလို မျက်လုံးက အခိုးတွေပါထွက် နေသတဲ့ ...။ မောင်ပိန်ခမျာ လှဦးရဲ့ အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ စုတ်ထိုး တဲ့ လက်များ ပါ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသတဲ့ ...။

ရွာထဲကလူတွေကလည်း တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားနဲ့ လှဦး အာ ဠာဝကတောင် ပြီးအောင်မထိုးရသေးဘူး ဘီလူးစီးနေပြီပေါ့။ လှဦးသာ တကယ့်ဘီလူးစီးရင် မလွယ်လောက်ဘူးပေါ့။ အရက်ကလည်း သောက် မှာ နဲ့ ဆိုတော့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်လောက်အောင် ကြမ်းရင်တော့

ဒုက္ခပဲပေါ့။

ဒါနဲ့ အဲဒီတစ်ညလုံးပဲ တစ်ရွာလုံးက ကြောက်လန့်ပြီး ဘီလူးမဝင်နိုင်အောင် သံပုန်းတွေ တီးကြ၊ ခေါစာတွေ ပစ်ကြ၊ တရားစာတွေ သံပြိုင်ဆိုကြနဲ့ တစ်ညလုံးကို ကျက်ကျက်ဆူပါရော၊ ဒါတောင် တခြားရွာက ရွှေရင်ကျော်ဆရာ သွားပင့်တာ မရလို့ ။

လှဦးတို့ တဲအိမ်ကလေးကတော့ လှဦးရဲ့ "ဥုံ" ခံသံက ပိုလို့ ဒေါသသံ ပါလာသလို ကြားရတယ်။

ခုနစ်ရက်မြောက်တဲ့ နေ့ မြင်သာရွာရဲ့ လမ်းမကြီးမှ လမ်းသွားလမ်းလာတွေတောင် မရှိလောက်အောင် ခြောက်သွေ့နေတယ်၊ အိမ်အသီးသီးကလည်း မင်းတုတ်တွေချပြီး အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေကြပုံရတယ်။ ဘယ်သူမှ အိမ်အပြင်မထွက်တဲ့ အပြင် ကလေးငိုသံကိုပါ မကြားရဘူး။

ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပဲ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ခွေးတွေရဲ့ အဆက်မပြတ်အူသံ ချောက်ချားစွာ ကြားရတယ်။ ခွေးအူသံမကြားခင် အာဠာဝကထိုးနေတဲ့ လှဦးတို့ အိမ်တံခါး "ဝုန်း" ခနဲ ပွင့် လာပြီး သူခိုးမောင်ပိန် ဒရောသောပါး ခုန်ချထွက်ပြေးသွားတာ တွေ့ရတယ်။ မောင်ပိန်ခမျာ ဘယ်လောက် ကြောက်လန့်နေရတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ပါးစပ်ကလည်း

"လုပ်ကြပါဦး၊ လှဦး ကျွန်တော့်ကို သတ်တော့မယ်၊ ဘီလူး... ဘီလူး... " စသဖြင့် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်။ မောင်ပိန် ထွက်ပြေးသွားပြီး မကြာဘူး။ လှဦးအိမ်တံခါး "ဝုန်း" ခနဲ ထပ်ပွင့်လာပြီး ငှက်ကြီးတောင်ဓားတစ်ချောင်းနဲ့ လှဦး အိမ်ပေါ်က ခုန်ချလာတယ်။ မျက်ထောက်ကြီးကလည်း နီရဲပြီး ပါးစပ်ကလည်း အယုတ္တ အနတ္တတွေ ဆဲဆိုလာတယ်။ သူ အဓိကဆဲနေတာက စုပ်ထိုးဆရာ မောင်ပိန်ကို

...

"ဘယ်မှာ လဲကွ ငပိန်၊ ဟေ့ကောင် မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ ဘီလူး... ဘီလူးဆိုမှ ဖြင့် ငါတဲ နော်..."

သူ့ရဲ့ ဆဲဆိုသံ ကြားနေရပေမယ့် တစ်ရွာလုံး တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ရဲဘူး။ တစ်ရွာလုံးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ လည်း လှဦး ဘီလူးစီးပြီး ကြမ်းနေပြီပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဘီလူးရုပ်ကိုတော့ မမြင်ကြရသေးဘူး။ သူက စွပ်ကျယ်တစ်ထည် ဝတ်ထားတာကိုး။ အားလုံးကလည်း လှဦးရင်ဘတ်က ဘီလူးရုပ်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြတယ်။ ဒီလောက်တောင် ချက်ချင်း သောင်းကျန်းတဲ့ ဘီလူး ဘယ်လိုဘီလူးမျိုးလဲပေါ့။ လူတွေစိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ လှဦး ငှက်ကြီးတောင်တရမ်းရမ်း။ မျက်ထောက်ကနီနီနဲ့ တောင်ပတ်လျှောက်လို မြောက်ပတ်လျှောက်လိုနဲ့ ယောက်ယပ်ခပ်နေပုံများ တွေ့တဲ့ လူကို ပိုင်းတော့မယ်ပုံ။ လှဦးရဲ့ အပြုအမူကြောင့် တစ်ရွာလုံး လူမပြောနဲ့ ခွေးဟောင်သံတောင် မကြားရတော့ဘူး။ လှဦးလည်း ဘယ်သူမှ မတွေ့တော့ ပိုပြီး ဒေါသထွက်လာပုံရတယ်။ ပါးစပ်ကလည်း အယုတ္တ အနတ္တတွေဆဲပြီး...

"မိုက်တဲ့ ကောင် ထွက်ခဲ့ကွ၊ ဘီလူး... ဘီလူး... ဟေ့သူကြီး၊ ဘယ်မှာ လဲသူကြီး ထွက်ခဲ့စမ်း..."

ဆိုပြီး သူကြီး အိမ်ကို သုတ်ခြေတင်ထွက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ သူလည်း ထွက်သွားရော အိမ်ထဲက ချောင်းကြည့်နေကြတဲ့ ရွာသူရွာသားတွေအားလုံး သိချင်စိတ်နဲ့ လှဦးနောက်ကနေ တိတ်တဆိတ် လိုက်သွားကြတယ်။

လှဦးလည်း သူကြီးအိမ်ရှေ့ရောက်ရော တံခါးပိတ်ထားတဲ့ သူကြီးအိမ်ရှေ့မှာ ဓားကြီးထမ်းပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ .

"ဟေ့... သူကြီး... ဘယ်မှာ လဲ... ထွက်ခဲ့စမ်း၊ ခင်ဗျားမထွက်ရင် ကျုပ် အိမ်ပေါ်တက်လာမယ်နော်"

သူကြီးအိမ်က ဘာမှ တုန့်ပြန်သံ မကြားရဘူး၊ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ရွာသားတွေက နည်းနည်းအတင့်ရဲပြီး မတိုးရဲတိုးရဲနဲ့ အရှေ့ကို တိုးလာကြတယ်။ လှဦးက လူတွေကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ သူကြီးကိုပဲ စွတ်အော်ခေါ်နေတယ်။

"ဟေ့ သူကြီး... ထွက်ခဲ့လေ... မောင်ပိန်... မောင်ပိန်... ဘီလူး... ဘီလူး... ငါ့ဟဲ့... ဘီလူးကွနော်..." ဆိုပြီး ပါးစပ်က ဗလုံးဗထွေးနဲ့ အော်နေတယ်။ သူကြီးအိမ်က ဘာသံမှ မကြားရသေးဘူး...။

တော်တော်ကြာမှ သူကြီးအိမ်က 'ချောက်' ခနဲ အသံကြားရတယ်။ အဲဒီအသံကြောင့် စုရုံးစုရုံးရောက်နေတဲ့ လူတွေ 'ရဲ့' ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ အားလုံးကသိတယ် ဒါ သူကြီးသေနတ် မောင်းတင်သံ။

လှဦးကတော့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး။ ဂရုစိုက်ပုံလည်း မရဘူး။ သူကြီးကိုပဲ အပြင်ထွက်လာဖို့ အတင်းပြောနေတယ်။ အတော်ကြာတော့ သူကြီးအိမ်က 'ချောက်' ခနဲတစ်ချက် ထပ်ကြားတယ်။ သူကြီးအိမ်က တံခါးဖွင့်သံ။ အဲဒီတံခါးဖွင့်သံနှင့် အတူ သူကြီးကတော် ဒေါ်စောကြီးရဲ့ 'ဟီးခနဲ' ငိုသံ ချောက်ချားစွာ ကြားရတယ်။ နောက်တံခါးတစ်ချပ် အသာလေးဟ၊လာတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတံခါးမှာ ပထမဆုံးထွက်လာတာက သူကြီးရဲ့ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ပြောင်း။ နောက် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနဲ့ သူကြီးခေါင်းက ခေါင်းပေါင်းစဖြူဖြူ။

သူကြီးကတော် ဒေါ်စောကြီးရဲ့ ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်ငိုသံကို နားဆူလောက်အောင် ကြားရတဲ့ အပြင်

"အောင်မလေး ကိုဖိုးထင်ရဲ့ ရှင်မသွားနဲ့ လေ... ဟိုက ဘီလူးစီးနေတာတော်ရဲ့ ၊ ရှင့်ကို ကုပ်ချိုးစားလိုက်လို့ ကျုပ် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ မုဆိုးမဖြစ်နေဦးမယ်တော်ရယ်... အောင်မလေး မသွားပါနဲ့ ဆို ကိုဖိုးထင်ရဲ့ ..."

လို့ အော်လည်း ငို၊ ငိုပြီး သူကြီးရဲ့ အကွက်ကျဲကျဲလုံချည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆွဲထားလိုက်ပုံများ သူကြီးခါးက ကျွတ်ကျမတတ်ပဲ။

သူ့ခမျာလည်း ဟန်လုပ်ပြီးတော့သာ ထွက်လာပုံရတယ်။ သူကြီးက တော်ဆွဲရာ ပါချင်ချင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကြီးဟန်ကြီးတော့ မြို့စားထက် ကဲဆိုသလို ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံးနဲ့ ဇီးကင်းလောက် ဇောချွေးတွေသုတ်ပြီး...

"နေစမ်းပါ မစောရယ်... သူ့ဘာသာသူ ဘီလူးစီးရုံမကလို့ အသူရကယ်စီးစီး ငါက ဘာကြောက်ရမှာ လဲ။ ဟေ့... မြို့ပိုင်မင်းရဲ့ ရွှေဓားရ သူကြီးတဲ့ နော်..."

လို့ ကြွေးကြော်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ခြေလှမ်းက ရှေ့တက်မလာဘူး။ သူ့ခမျာ သူကြီးကတော်ဆွဲထားလို့ ရှေ့တိုးမရတဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့ မရုန်းချင်ရုန်းချင် ရုန်းနေရရှာတယ်။ လှဦးက သူကြီးကိုလည်း မြင်ရော ဒေါသတကြီးနဲ့ ဓားကိုဝင့်ပြီး...

"ဟေ့ သူကြီး... ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားရှင်းမလား... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းရမလား ပြောစမ်း..."

လှဦးရဲ့ ဓားအဝင့်မှာ ဝိုင်းနေတဲ့ လူအုပ်ကြီး 'ရှဲ့' ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ သူ့ကိုဝင်ပိုင်းနိုးနိုး၊ ငါ့ကိုဝင်ပိုင်းနိုးနိုး သူတို့ ခမျာလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ သာ လာကြည့်နေရတယ်။ ပြေးဖို့ လည်း အဆင်သင့်ရယ်။ သူကြီးမှာ လ

ညင်း စားမတတ်၊ ဝါးမတတ် သူ့ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်နေတဲ့ လှဦးကို မျက်ခြေမပြတ် ကြည့်ပြီး နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုတ်ထားတယ်။

"ဒီမှာ သူကြီး... ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျားရှင်းမလား.... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းရမလား.... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရှင်းရရင်တော့ မလွယ်ဘူးနော်။ ဘီလူး ဘီလူးတဲ့ နော်။ ဟင်း... တောက်... ငပိန်... ငပိန်... တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ..."

လှဦး ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အံတကြိတ်ကြိတ် ကြုံဝါးနေတာကြောင့် သူကြီးခမျာလည်း မရဲတရဲနဲ့ ...

"ငါ... ငါက ဘာရှင်းပေးရမှာ လဲ..."

သူကြီးရဲ့ တုန်ရင်ရင်စကားသံကြောင့် လှဦး ပိုဒေါသထွက်သွားပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ ဓားကို ဦးခနဲနေအောင် လေထဲတစ်ချက်ပိုင်းပြီး...

"ဘီလူးကိစ္စဗျ၊ ဘီလူးကိစ္စ... " ...

လှဦးရဲ့ ဘီလူးကိစ္စဆိုတဲ့ စကားသံဟာ သူကြီးအပါအဝင် ရွာသားတွေအားလုံးဆီ ပဲ့တင်ထပ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျွက်စိကျက်စိနဲ့ "အာဠာဝက အမဲသားတောင်းတာဖြစ်မယ်..." "ဘီလူးကို ကန်တော့ပွဲပေးဖို့လားမှ မသိဘဲ..." "သူ့အတွက် နတ်ကွန်းဆောက်ပေးရမလားပဲ..." စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဆူညံသွားတယ်။ ရွာသားတွေ မပြောနဲ့ ။ အားလုံးထက် အိန္ဒြေရတဲ့ သူကြီးတောင် လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားတယ်...

"ဘီလူး... ဘီလူး... ငါတို့ ဘီလူးကို ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နတ်ကွန်းဆောက်ပေးရမလား၊ အသားစိမ်းကျွေးရမလား၊ ခေါစာပစ်ပေးရမလား။

.."

သူကြီးရဲ့ အူကြောင်ကြောင်အမေးကြောင့် လှဦး ပိုစိတ်ဆိုးသွားပြီး

"ဘာနတ်ကွန်း၊ ဘာခေါ်စာမှ ပစ်စရာမလိုဘူး၊ ငပိန်... ငပိန်ကို ဖမ်းပေး၊ ဘီလူး... ဘီလူး... ငပိန် တောက်"

လှဦးရဲ့ ဒေါသတကြီးစကားကြောင့် ရွာသားတွေအားလုံး ကျက်စိကျက်စိ ဆူညံသွားပြန်တယ်။ "ငပိန် ဥပုသ်တကယ်မစောင့်ဘဲ ဆေးထိုးပေးလိုက်လို့ ဆေးပေါက်သွားပြီထင်တယ်..." "ငပိန် ဘီလူးစည်းကိုမနိုင်ဘဲ ထွက်ပြေးသွားလို့ ဖြစ်မယ်..." စသည် ဖြင့် ဆူညံသွားပြန်တယ်။ သူကြီးက ဆူညံနေတဲ့ လူအုပ်ကြီးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူကြီးကတော် ဒေါ်စောကလည်း သူ့လုံချည်ကွင်းကို မလွတ်တန်းဆွဲထားတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရှိုက်ကြီးတငင်တော့ မငိုတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် သူကြီးလည်း အနည်းငယ်ရဲတင်း လာပြီး...

"ငပိန်ကို ဖမ်းပေးပြီး ဘာလုပ်..."

"ကုပ်ချိုးစားမလို့ ဟေ့... ကုပ်ချိုးစားမလို့ ... တောက်..."

သူကြီးရဲ့ စကားမဆုံးခင် လှဦးရဲ့ ကျယ်လောင်တဲ့ အော်သံကြောင့် ရွာသားတွေအားလုံး ပိုပြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်တယ်။ အချို့ဆို "ဘီလူး တကယ်စီးနေပြီ...ပြေးကြ..." ဆိုပြီး လှည့်ပြေးတဲ့ သူ လှည့်ပြေးကုန်ပြီ။ ရွာထိပ်က အကြော်ရောင်းတဲ့ ဒေါ်လှကြည်ဆို ကုပ်ချိုးစားမယ် အသံလည်း ကြားရော သေးတဖျန်းဖျန်းနဲ့ ပါချလေရော...။ တချို့ကလည်း စိတ်ဝင်စားလို့ သာ ကြည့်နေပေမယ့် သူတို့ ဘက် လှဦးလှည့်လာရင် ထွက်ပြေးဖို့ ခါးတောင်းကျိုက်တွေ ပြင်ပြီးသား... အင်မတန် အိန္ဒြေရတဲ့ သူကြီးတောင် အနောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီး...

"မင်း... မင်းက ဘာလို့ ငပိန်ကို ကုပ်ချိုးသတ်ချင်တာလဲ..."

သူကြီးရဲ့ အမေးကို လှဦး ပိုအသည်းနာသွားပုံရတယ်။ လက်ထဲက
ဓားကို လေထဲ "ဟီး" ခနဲနေအောင် မြှောက်ရမ်းပြီး...

"ဘီလူးကြောင့် ပေါ့ဗျ... ဘီလူးကြောင့် ... ကြည့်စမ်း။ သူ့ဆွဲပေးထား
တဲ့ ဘီလူး"

ဆိုပြီး ဝတ်ထားတဲ့ စွပ်ကျယ်ကို လှစ်ခနဲ ဆွဲချွတ်ချလိုက်တယ်။ ရွာ
သားအားလုံးကလည်း ကြမ်းပေ၊ ရမ်းပေ၊ ပြီးပေဆိုတဲ့ အာဠာဝကဘီ
လူးကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ချင်နေကြတော့ သူ့ထက်ငါ ဦးအောင် လှဦး
ရင်ဘတ်က ဘီလူးကို တိုးရှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ဟယ်... ဘီလူးတဲ့ ..."

"အလို... ဘီလူးကလည်း ..."

"ဟင်... ဘီလူးက ပြုံးစိစိကြီးတော့.. ဟီဟီ..."

"ဘီလူး... ဘီလူးတဲ့ တော်ရေ..."

စသည် ဖြင့် မပွင့်တပွင့် ရယ်သံတွေ ခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာတယ်။ ပြီး
တော့မှ ကျယ်ကျယ်လောင်နဲ့ ...

"ဘီလူးတဲ့ ကွ..."

"ဘီလူးတဲ့ ကွ... ဘီလူး... ဘုရားစူးဘီလူးဗျ..."

"ဟာဟ... တကယ့်အာဂဘီလူး..."

"ဘီလူး... ဘီလူး... ဟား ဟား ဟား..." စသည် ဖြင့် ကျယ်ကျယ်
လောင်လောင် ရယ်သံတွေဖြင့် ဆူညံသွားကြပြန်တယ်။ ခုနက ကြောက်
စိတ်နဲ့ မခိုတရို့ မရဲတရဲ ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေအားလုံး ရဲရဲတင်းတင်း

ရှေ့တိုး လာပြီး ရယ်စရာ အကောင်းဆုံး ပြက်လုံးတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသလို ဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြတယ်။

ပွဲမကျဘဲ ခံနိုင်ရိုးလား၊ ကြည့်ဦး လှဦးရင်ဘတ်က ဘီလူးပုံကို။ ဘီလူးထုံးစံအတိုင်း မျက်လုံးပြူးနေရမယ့်ဟာကို မျက်တောင်ကလေးစင်းပြီး မျက်စကလေးပစ်နေသလို။ နောက်ပြီး အစွယ်နှစ်ချောင်းကလည်း ချွန်ပြီးရှည်မနေဘဲ သွားတက်ကလေးပေါက်နေသလို သေးသေးကလေးရယ်။ နောက်ပြီး လက်ထဲမှာ ကလည်း မုန့်လက်ညှိုးကလေး ကိုင်ထားသလို သန်လျက်သေးသေးကလေးနဲ့ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေပုံများ ချက်ချင်းပဲ ငရုတ်သီး ထထောင်းတော့မလား၊ သခွားသီးပဲ ထလှီးတော့မလား ထင်ရတယ်။ ဒါထက် ပိုဆိုးတာက ဘီလူးခမျာ (၇) ရက် ထမင်းမစားရသေးလောက်အောင် ပိန်လို့လို့ သူ့ခေါင်းသူ မနည်း မထားရတဲ့ ပုံ...

လူတွေပွဲအကျဆုံးကတော့ ငပိန်လက်စွမ်းပြသွားတဲ့ ဘီလူးအောက်က စာပါ။ ဒါကလည်း ထူးထူးခြားခြား မဟုတ်ပေမယ့် တွေးမိတိုင်း ရယ်စရာကောင်းနေတယ်။ ရေးထားတာက...

"ဘီလူးပါခင်ဗျာ"... တဲ့ ၊ ကဲ...

ဒါကြောင့် လှဦး ငပိန်ကို ကုပ်ချိုးစားချင်နေတာ။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး လှဦးဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်သူမှ မခေါ်တော့ဘဲ သူ့ရင်ဘတ်က ဘီလူးရုပ် (ဘီလူးပိန်) ကို အစွဲပြုပြီး သူ့ကို ဘီလူးလို့ ပဲ ခေါ်ကြတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမျှော်ထားတဲ့ ကြမ်းပေ၊ ရမ်းပေ၊ ပြီးပေဆိုတဲ့ ဘီလူးလူမိုက်တော့ ဖြစ်မလာဘူး။ နောက်ပြီး ပိုဆိုးတာက သူနဲ့ တွေ့မှ ဘီလူးဆိုတာကြီးဟာ ကြောက်စရာမကောင်းဘဲ ရယ်စရာကြီးကို ဖြစ်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲပြောပြော ဘီလူးကတော့ ဘီလူးပဲပေါ့။

တကယ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ မြင်သာရွာမှာ ဘီလူးဆို လူကြီးမပြော
နဲ့ ကလေးပါ မကြောက်ကြတော့ဘူး။

*